

leder Forhandlingerne i hver af dem, ligesom han kan sammenkalde alle tre Afdelinger til Fællesmøder, som da selvfølgelig ogsaa ledes af ham.

Afdelingen for Arbejdsanvisning sammensættes af 4 Arbejdsgivere og 4 Arbejdere efter Indstilling af henholdsvis „Dansk Arbejdsgiverforening“ og „De sammenvirkede Fagforbund“. Det er under den offentlige Debat i Pressen, som er gaaet forud for dette Lovforslags Fremsettelse, blev hævdet, at man gennem de Bestemmelser, som man formodede, dette Lovforslag kom til at indeholde, agtede at gøre Indgreb i det Selvstyre, der hidtil har været indenfor Arbejdsløshedskasserne. Jeg maa her have Lov til bestemt at hævde, at en saadan Paastand ikke har nogen Grund under Fødderne. Hvad den lokale Ledelse af Arbejdsløshedskasserne angaar, er det ikke Hensigten at foretage nogen Ændring, og Afdelingen for Arbejdsløshedsforsikring sammensættes da ogsaa paa samme Maade, hvorpaa Arbejdsløshedsnævnet hidtil har været sammensat, nemlig 2 af Landstinget og 2 af Folketinget paa 6 Aar valgte Medlemmer samt af 6 Medlemmer valgte af Arbejdsløshedskasserne Tillidsmænd.

Endelig skal Arbejdsnævnet indeholde en tredje Afdeling, som skal være raadgivende, vejledende ved Forvaltningen af den Arbejdsløshedsfond, jeg gennem dette Lovforslag foreslaar oprettet, og som skal tjene til Imødegaaelse af ekstraordinær Arbejdsløshed, men denne Afdelings Sammensætning vil der blive Lejlighed til at omtale under Redegørelsen for denne Fonds Oprettelse og Virkemaade.

I Henhold til de Bemærkninger, jeg her har fremsat om Lovforslagets Hovedhensigt, falder da Lovforslaget i tre Afsnit: Første Afsnit angaar Arbejdsanvisningen, andet Afsnit de anerkendte Arbejdsløshedskasser og tredje Afsnit den ekstraordinære Arbejdsløshed, som jo tidligere har været Genstand for selvstændig Lovgivning, nu sidst ved Loven af 22. December 1920. Begge de første Afsnit, I og II, er, hvad deres Struktur angaar, ikke væsensforskellige fra de hidtil før henholdsvis Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring gældende Bestemmelser. Jeg skal nu tillade mig at gøre Rede for de Hovedpunkter, paa hvilke der foreslaas Afvigelser fra de hidtil gældende Bestemmelser.

Jeg har allerede nævnt, at der i § 2 med Hensyn til Ledelsen af det københavns-frederiksbergske Arbejdsanvisningskontor

foreslaas den Ændring, at det fremtidig skal ledes af en Bestyrelse paa mindst 7 Medlemmer, som skal vælges af de kommunale Raad, og hvortil de stedlige Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer faar Indstillingsret.

I § 3 i Forslaget findes en ny Bestemmelse om, at Indenrigsministeren kan bestemme, at et anerkendt Arbejdsanvisningskontor fremtidig skal virke som Filialkontor under et nærliggende Arbejdsanvisningskontor, hvormed der tilsigtes at skaffe en naturligere og rimeligere Forretningsgang indenfor et Omraade, hvor Kontorerne ligger nær ved hinanden, og hvor et af dem muligvis maa siges at have et Arbejdsomraade, som ikke staar i Forhold til de Omkostninger, som Opretholdelsen af Kontoret medfører, og som heller ikke giver Mulighed for den nøje Samvirken mellem de forskellige Kontorer indenfor Omraadet, hvis Tilvejebringelse er af Betydning. — Tidligere har der været en Mulighed for uden videre ved kommunalt Initiativ at nedlægge et anerkendt Arbejdsanvisningskontor. Dette kan ikke findes at være rimeligt, og det bestemmes derfor i Lovforslagets § 3, at saadant Bortfald af et Arbejdsanvisningskontor, som er anerkendt, kun kan ske med Indenrigsministerens Billigelse. — Der var tidligere i Arbejdsanvisningsloven en Bestemmelse om, at hvor der ikke inden to Aar efter, at Arbejdsanvisningsloven var givet, var oprettet et Arbejdsanvisningskontor, kunde det ske paa Indenrigsministerens Initiativ. Denne Bestemmelse er ikke optaget i den nye Lov, den har vist sig ikke at være af nogen Betydning, har overhovedet ikke været anvendt, og jeg har da ikke fundet, at der var Anledning til at opretholde den.

Dernæst skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at der i § 4 foreslaas en Ændring, hvad angaar den Rejsehjælp, som kan ydes til Personer, der faar anvist Arbejde udenfor deres Hjemsted enten gennem et Arbejdsanvisningskontor eller gennem Arbejdsløshedskassen. Det fremgik af Forhandlingerne paa det sidste Møde af Kontorbestyrere for Arbejdsanvisningskontorerne, at der er forekommet Tilfælde, hvor en saadan Rejse foretaget af en arbejdsløs efter Anvisning har vist sig forgæves, fordi vedkommende Arbejdsgiver, inden Arbejderen naaede frem til Arbejdsstedet, havde ordnet sig paa anden Maade, ad anden Vej tilvejebragt Arbejdskraft. Vedkommende Arbejder kan paa denne Maade komme i en van-